

Als je exact weet wanneer je laatste uur slaat, ga je anders met de tijd om

Mark Coenen gaat op wandel met de week.

◆ Exclusief voor abonnees, 24 augustus 2019

‘Stoffen in bloed voorspellen of je de komende tien jaar zal overlijden’ meldt mij de populaire pers en ik zit meteen op het randje van mijn strandstoel, waarop ik dagenlang uitgestrekt lig te mediteren, ingesmeerd met factor 50 tegen de kwaadaardige melanomen. Dat zou blijken uit een onderzoek van het Leids universitair medisch centrum.

Betrouwbare bron. Tot je die zelf eens checkt en merkt dat hier voor de zoveelste keer met veel fantasie en overdrijving iets wordt beweerd dat eigenlijk maar half klopt.

Geen fake nieuws maar raketings fake nieuws: ik weet eigenlijk niet wat ik het ergste vind.

Het onderzoek brengt de kwetsbaarheid van oudere mensen in kaart, door een aantal biomarkers te checken die een beeld kunnen geven van de levensverwachting van ons die hopen zo oud te worden als Methusalem, die volgens de Bijbel de gezegende leeftijd van 969 jaar bereikte. En elke dag nog een marathon liep zonder pamper. Dankzij elke ochtend een schel spek van de zeug en een ei of vijf.

Het onderzoek zegt niets over de individuele levensverwachting, waarop de titel van het artikel alludeert: ontgoocheling is mijn deel.

INSPIREREND

Ik hoop dat dat voor ik zelf het tijdelijke voor het zeer eeuwige ruil, wél kan, want ik vind het een inspirerend idee. Dat men met een eenvoudige hielprik bij de geboorte kan zeggen aan de gelukkige ouders: “Uw papschijter gaat, als hij niet onder een auto loopt van zattigheid of een collaboratievlag tussen zijn spaken krijgt bij het beklimmen van de Kemmelberg, op 13 juli 2078 dood. Aan een hartklapje. Proficiat nog!” Het leven zou planbaar en overzichtelijk worden, het einde ook.

Dat kan nu ook al, mits euthanasie, maar dat doet men toch alleen maar als men ten einde raad is en de pijn niet meer te harden. Als je exact weet wanneer je laatste uur slaat, ga je anders met de tijd om.

Iemand die een rittenkaart krijgt tot zijn 89ste zal anders leven dan iemand die op zijn 50ste een malicieus kankertje krijgt waar nog geen chemo tegen opgewassen is. Misschien stopt die op zijn veertigste wel met werken en gaat op wereldreis, hoewel dat concept sinds de klimaatopwarming en de bootreis van die arme Greta Thunberg zo discutabel is geworden dat velen dat niet meer zullen durven.

Wordt een tochtje met de elektrische fiets rond het meer van Rotselaar.

Dat hele pensioenprobleem is ook meteen van de baan: de overheid betaalt 10 jaar pensioen en daarmee basta. Iemand die 90 wordt, werkt tot zijn 80 en verder geen gezeur. Behalve als je van buiten de EU komt, want dat blijven, zoals wij weten, genadeloze profiteurs.

Doodgaan wordt een feest: volgepompt met de beste hallucinogene drugs trippen wij naar de sterren en onze uitvaart wordt een parade waarbij de jaarlijkse stoet van de gays in Antwerpen een tuinfeest voor gescheiden nonnen lijkt.